

Գ Ր Ա Կ Ա Ն Ք

ՃԱԹԱԾ ԶԱՆԿԱԿԸ

Հ Ն Ձ Ե Ա Կ

ՄԱՀՈՒԱՆ ԱՌՁԵՆԻ՝...

Եօթը կոյսերն Օրլամուշտի
 Իրար կ'անցնին մահէն վերջը Պարիկին,
 Օրլամուշտի եօթը կոյսերն անձկագին
 Կը փնտռեն զուռն որ իրենց անցք տայ պիտի...

Վառած են եօթը ջահեր,
 Որ անցնին մութ աշն Դոնիբուռն ընդմէջէն,
 Որոնց տանին չորս հարիւր լայն սրբաշէն,
 Առանց երբեք որ հոն լոյսեր զոգողնեն...

Եւ կը հանեն անձաւներու մէջ խաւար...
 Ա'լ աւելի կ'իջնեն վար...
 Իրենց առջև կը գտնեն մէկ զոցուած դուռ,
 Եւ անոր վրայ՝ բանալի՝ մը ոսկեկո՛ւռ...

Բացուածքներուն մէջէն ծովը կ'երևի...
 Ու մեռնելէ ահաբեկ՝
 Գոց դրանն առջև կ'եռան առանց կորովի,
 Ու բանալ չեն համարձակիր զայն երբեք...

ՄԱՐԻՍ ՄԵՂԻՐԻՆՔ

Դռան ու քաղցր է գիշերները՝ լըսել՝ ժմբան
 Մեխացող ու զոգողափայլ կըրակին քով,
 Անցեալ յուշերն որք յամբարք կը բարձրանան
 Մեթուիթեան մէջ, զանգակներու հնչուն երգով:

Երանելի՛, զանգակն սրուն կակորդն հըզօր
 Իր ձերութեանն հակառակ ժիւր ու կենսունակ,
 Կ'արժանի է իր անփոփոխ կոչն հաւատաւոր
 Վերստին տակ, ձեր պահակի մը հանգունակ:

— Իսկ ճաթած է իմ հոգիս, և երբ ցաւատանջ
 Գիշերուան ցուրտ օդին կ'ուզէ խոտել իր կանչ,
 Յաճախ կը թուի թէ անոր մայնն ալ նըսաղուն

Թանձր հըրդոյնն է վերաւոր լանջի մը տար,
 Արեան լիճի մը քով, դիպանց կոյտի մը տակ
 Որ կը մեռնի՝ ճիգերու մէջ անշարժ, անհո՛ւն...

Շ. ՊՈՏՏԼԻԻ

1. Անձեղ, անփաս այս երկու քերթուածները, Թարգ-
 մանուած հինգ տարի առաջ, անկարելի եղած է ինձ հրա-
 տարակել նախորդ ընթերցման տակ այդ առանի զրաքննա-
 թիւնն չեմ գիտեր ինչ ակնարկութիւններ կը տեսնէր
 անոնց մէջ՝ Կայսեր անձին, կամ պաւտօի կեանքին
 նկատմամբ... Հաւոյց մ'է ինձի համար՝ դարձանել այս-
 սօր իրենց եղած զրկանքը, զրկելով զանոնք ձեզ՝ որ
 հրատարակուին:

ԱՂԵՑ. ՓԱՆՈՍԵԱՆ

Փ Ո Ր Զ Ա Ռ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն ...

Ինչպէս կ'ուզես որ սիրեմ, յարգեմ ըզքեզ և լըսեմ
 Ակոապըլիկ այդ բերնէդ, ականջս ի վար, ձայնով ցած
 Փռափրսացած քու խօսքերդ, որք բարի են ու խոհեմ,
 Որք իմ բարւոյս համար են, գիտեմ, խորհուած ու ըսուած...

Ինչպէս կրնամ հանդուրժել քեզի առանց զայրոյթի,
 Առանց ըզքեզ ատելու՝ երբ քու տեսքիդ մէջ ալրդէն
 Ես կը գտնեմ Թարշամած բոլոր յոյսերս ծաղկատի,
 Երբ շարժումներդ ամէն մանուկ անցեալս կը ջարդեն...

Հիմա՛ գիտուն, իմաստուն, հիմա լուրջ եմ, Աստուած իմ.
 Փորձառութիւն, հիմա դուն ալ վերջապէս, իմ մէջս ես՝
 Ինչպէս որդը պըտուղին՝ և ես քեզմով կը փտիմ...

Դուն կը ցայտես աչքերէս, խօսուածքէս ու խորհուրդէս
 Եւ ամէն օր որ կ'անցնի՝ կ'ընէ քեզմով գիւ հասուն,
 Զի դու մահն ես, մահն իսկ ես, և ես՝ որդիդ սիրասուն...

ՎԱՀԱՆ ԹԵՔԷՆԻԱՆ